

λεπτά, — ἔκαμεν ἓνα ρομαντικὸν περίπατον μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ λιμένος, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὥραιον θέαμα, καὶ ἐπέστρεψε μόνος, νυκτερινὸς πλέον ἀλλὰ βραδυπορῶν, ῥεμβὸς, ἐνθουσιάζων τὰς εὐτυχεῖς παννυχίδας τῆς νεότητος καὶ μὴ αἰσθανόμενος ὁρεξίν πρὸς ὕπνον διόλου. Ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῆς ανοίξεως ἐπὶ στήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε παρακμάσει. Ὅταν εἶδεν ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω του τὸ μακρὺ καὶ ἄγνωστον ἐπανωφόριον, τὰ ἐχρειάσθη καὶ μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πλευρόν, ὅπου τὴν νύκτα ἐκοιμάτο πάντοτε ἐν ῥεβόλῃ. Δὲν εἶχεν ἄδικον ἀφέντης καὶ πρὸς ἐπίμετρον πολιτευόμενος, εἰς κάθε τόπον ἐδικαιούτο νὰ φροῖται ἐνεδρευόντα τὸν δολοφόνον. Ἀλλ' ἄμ' ἀνεγνώρισε τὸν γέρω Στέφαν, τὸν φόβον του διεδέχθη ἐκπληξίς πολὺ μεγαλητέρα.

«Μπᾶ ! μπᾶ ! σιὸρ Γιακουμάκη ! Καὶ πῶς γιαμὰ τέτοιαν ὥρα ἐδώθης ;»

Καὶ αἰφνιδίως τὸν ἐδηξεν ἀνήσυχος σκέψις. Μὴν ἠυτοκτόνησεν ἡ Μαργαρίτα του καὶ ἤρχετο, ἐν τῇ παραφορᾷ ἐκείνῃ τῇ νυκτερινῇ, νὰ του παραπονεθῇ διὰ τὸν θάνατον ; Εἴμεθα συχνάκις ὑπερβολικοὶ ὅταν μαντεύωμεν τίποτε κακὸν ἀμυδρῶς. Ἀλλ' ὁ Γιακουμάκης σταθεῖς ἐμπρὸς τὸν ἐξήγαγε τῆς πλάνης εὐθύς, ἀποτόμως, μὲ λίγα λόγια καὶ δεμένα :

«Ὁ γυῖός σου μοῦ ἐκλείψε τὴ γκόναν μου. Νὰ τώρα, δὲν εἶνε λίγη ὥρα ποῦ βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Ποῦθ' ἐτραβήξαν, δὲν ἤξερω. Τοῦ λόγου σου σὰν πατέρας ποῦ εἶσαι, καὶ κάτι θὰ ὑποπτεύσαι, ζητάω νὰ με βοηθήσης. Θέλω τὴ γκόναν μου ἀπόψε, νὰ τὴν πάρω στὸ σπῆτι, νὰ γυρίσῃ, Κόντε μου, πρὶν τὸ μάθῃ ὁ κόσμος καὶ χαθῇ ἡ πόληψί μου. Ὑστερα βλέπουμε τί θάπογείνη».

Ὁ Τοκαδέλος ἐξεπλάγη, ἡ τοῦλάχιστον προσεποιητὴν μεγάλην ἐκπληξίν. Ἐστάθη στιγμὰς τινὰς ἄφωνος καὶ ἐθώπευσε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὰς φαβορίτας του· χωρὶς δὲ νὰποβᾷ ὁλωσδιόλου τὸ θεατρικόν του ὕφος, ἀπήντησε :

«Γιακουμάκη, τ' εἶνε τοῦτα ποῦ ἀκούω ! . . . Ἀπὸ κείνο ποῦ μπορῶ καὶ ξέρω κ' ἐγὼ θὰ σε βοηθῶ». Ἐλα καὶ κάτι ὑποθέτω. Ἐλα γλήγορα, νὰ μὴ χάνουμε καιρό».

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ προαύλιον. Τὰ κατόπιν ἦσαν ἐνέργεια καὶ κινήσις πυρετώδης. Ἀρμπνίσθη ὁ Ματθαῖος καὶ διατάχθη «νὰ ζέξῃ εἰς τὸ μινουτο τὸ καροντσῖνο». Ἐως οὗ δὲ ἀναβῇ μίαν στιγμὴν ὁ Τοκαδέλος νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῶν συμβαινόντων τὴν Κοντέσαν, διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ τυχόν, ὁ καλὸς ἱπποκόμος, μολονότι κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν ἐμουρμούρισεν ὀλίγον, εἶχεν ἐτοιμάσει πρὸς ἀναχώρησιν τὸ ἀμάξιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνῆλθον ὁ Στέφαν καὶ ὁ Τοκαδέλος.

«Τῇ Βαρές, γλήγορα ὅσω μπορεῖς !»

Καθ' ὁδόν ὁ Τοκαδέλος ἐπεξήγησε πρὸς τὸν Γιακουμάκη τὴν ἐνέργειάν του καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὰς ἐλπίδας του. Εἶχε μάθει κατὰ σύμπτωσιν ὅτι ὁ Τόνης του ἐσυμφωνοῦσε μίαν ἀμαξάν ἀνθρώπου ἰδιοῦ του νὰ τον φέρῃ ἀπόψε εἰς Βαρές. Τὴν ἀσήμαντον ταύτην λεπτομέρειαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλάχιστην ἔδωκε τότε προσοχήν, συνέδεσεν ἀμέσως μὲ τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον κατήγγελλεν ὁ Στέφαν. Εἰς

Βαρές, τοποθεσίαν ἐξοχικὴν, ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς πόλεως, ὑπῆρχε τὸ κτῆμα κυρίου τινός, πολὺ φίλου τοῦ Τόνη, μετὰ τοῦ ὁποίου αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸν ἐβλεπε πολὺ συχνά. Τὸ κτῆμα αὐτὸ δὲν ἐκατοικεῖτο· διότι οἰκογένειαν μὲν δὲν εἶχεν ὁ ἰδιοκτήτης, μόνον δὲ τοὺς μῆνας τῆς ἐργασίας, τοῦ τρύγου, ἐγκατέλειπε καὶ αὐτὸς τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἀφεικτως θὰ ὠδήγει ὁ Τόνης τὴν Μαργαρίταν. Ἦτο κατάλληλον καὶ ἀσφαλὲς τὸ καταφύγιον. Ὅταν αὐριον εὐθύς θὰ παρυσιάζετο νὰπαιτήσῃ τὴν χεῖρά της καὶ τὴν προίκα της, ποῖος θὰ ἐδύνάτο πλέον νὰ τῷ προβάλλῃ ἀντίστασιν ; . . . Καὶ τὸ ἀμάξιον ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ὑψωμάτων καὶ ὁ Γιακουμάκης, φωτισμένος πλέον περὶ τῶν συμβαινόντων, διηγεῖτο μὲ συγκεκριμέναις φράσεσι τὰποψινὰ του συμβάντα :

«Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος τώρα ! τί θὰ πῇ !» διότι τί θὰ ἔλεγεν αὐτὸς διὰ τὴν ἀπείθειαν καὶ τὸ θράσος τῆς ἐγγονῆς του, πρὸς στιγμὴν τὸ ἐλησμονεῖ, ὅπως τώρα τὸ ἐλησμονεῖ καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκείνος Τοκαδέλος.

«Καλὲ τ' εἶν' ἐκεῖ κάτου ;» ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος, πρῶτος διακρίνας μακράν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λευκαζούσης ὁδοῦ, μελανόν τινα καὶ ἀσταθῆ ὄγκον.

Ὁ Ματθαῖος συνεκέντρωσε τὸ ἀέτειον βλέμμα του, ἀλλὰ μετ' ἀρκετὴν ὥραν ἠμπόρεσε νὰποκριθῇ μὲ κάποιαν πεποιθήσιν :

«Ναῖσκε . . . εἶνε μία καρότσα. . . κάτι θάπαθε καὶ στέκεται ἐδεκεῖ».

Καὶ βραμυδὸν ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν :

«Ἐ, ἔντηνε ! . . . Εἶνε πέζεμένοι οἱ ἀνθρώποι καὶ πολεμᾶνε νάν τη φτειάσουν.

— Οἱ δικοὶ μας θὲ νᾶναι !» ἀνέκραξεν ὁ Τοκαδέλος. «Βλέπω καὶ μία γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα».

Ὁ Γιακουμάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβλεπε καλὰ ὅσον οἱ δύο ἄλλοι, περιωρίσθη νὰ αἰσθανθῇ ἓνα παλμὸν ἀνησύχου χαρᾶς. Τί καλὰ ἂν τοὺς εὕρισκεν ἔτσι στὸ δρόμο ! . . . Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασαν εἰς καλὴν ἀπόστασιν, ὁ Τοκαδέλος τὸν ἐβεβαίωσεν :

«Ὁ Τόνης, μάτια μου, ὁ Τόνης».

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΟΦΙΣ ΚΟΝΑΚΟΥΣΙ

Ταξειδιῶται ἀνερευνῶντες ἀπόκρυφα μέρη τῆς Γουάνης ἀπήντησαν ἐσχάτως περιέργον καὶ τερατώδεις ἐρπετὸν ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τοὺς συνοδεύοντας αὐτοὺς ἰθαγενεῖς.

«Αἱ σφαῖραι», γράφουσι, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ καταβάλωσι τὸν γιγάντειον τοῦτον ὄφιν, ὅστις ἐξηφάνισθη εἰς λαθύρινθον λίθων ἀκροσπελάστων, «συγκινῶν τὰς στυλοβούσας καὶ χρυσιζούσας ἐρυθρὰς φολίδας τοῦ δέρματος του».

Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν ὁ πελώριος οὗτος ὄφις, ὅλως διάφορος Βόα τοῦ μιγάδος, εἶναι ὁ περίφημος κατὰ τὸ κοινὸν ὄνομα Κονακούσι, ὅστις περιεγράφῃ ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ φυσιοδίφου Ἰωάνθαν Φραγκλίνου, κατέστη

δὲ σπάνιος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τῆς διαμονῆς του. Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει ἕως τέρας ἀποτροπαιότερον τοῦ Κονακοῦσι, τοῦ ἀπολύτου τούτου κυριάρχου τῶν ἀδιεξόδων δασῶν καὶ τῶν μισμογόνων ἐλῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀνθρωποὶ καὶ θηρία ἀποφεύγουσι τὴν ἀποτρόπαιον μορφήν του, ἥτις ἀπολιθοῖ τὸ θυμὸν αὐτοῦ, τὰς σπείρας του, αἵτινες συνθλῶσι τοῦτο, τὸν ὀδόντα του, ὅστις τὸ φονεῖ, τὸ στόμα του, ὅπερ τὸ καταπίνει.

Ὁ ὄφις αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς λυμεὼν τῶν χωρῶν ἐκείνων. Ὅταν περιέρχεται ἀνὰ μέσον τῶν περιπλοκῶν τῶν δασῶν ἢ ὑποὶ τὴν φανταστικὴν του κεφαλὴν ὑπεράνω τῶν καλῶν, ὀλόκληρος ἡ φύσις καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης. Πάντα σιωπῶσι, τρέμουσι, κρύπτονται. Βασιλεύει διὰ τοῦ τρόμου ὃν ἐνσπείρει, διὰ τῆς βδελυγμῆς, ἣν ἐμπνέει.

Τὸν Κονακοῦσι διακρίνει ἡ ἐξῆς περίεργος καὶ τρομερὰ ἰδιότης. Ὅταν ὀργίζεται, παρατηρεῖ ὁ Φραγκλῆνος, ἅπασι αἱ φολίδες ἀνεγείρονται ἐπὶ τοῦ ἀσπαίροντος σώματός του ὡς τὰ περὰ ὀργισμένου ἀλέκτορος. Αἱ δὲ φολίδες αὐτοῦ εἶναι εὐκνητῶτα καὶ ὠραϊσάται. Ἐν τῷ ζωϊκῷ κόσμῳ οὐδὲν ἄλλο ζῶον ἔχει λαμπρότερον ὀπλισμόν. Ἐν αὐτῷ μετ' ἀξιοθαυμάστου συμμετρίας συμμίνυνται, διαδέχονται ἀλλήλα, συγχωνεύονται, ὠχρῶσιν, ἐπαναφαίνονται τὰ ὠραιότερα χρώματα. Μεθ' ἁρμονίας ἀπαραιμύλου συνδέονται αἱ χαριέσταται ἀποχρώσεις, αἱ εὐχίσθητοι ἀναχλάσεις, αἱ ἀερώδεις καὶ ἐναλλάσσουσαι στιλβήδονες. Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει ἕτερον ὃν μᾶλλον ὑπερφάνως ἐνδεδυμένον τοῦ τέρατος τούτου.

Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ περιβολὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν πλήρη λίθων μυλωτῇ τῶν Ἀσσυρίων μοναρχῶν, πρὸς τὸν ἀδαμαντοποικίλτον μανδύαν τοῦ Σαρδαναπάλου, ἡπλωμένον ἐντὸς τῶν ἀρωματικῶν χόρτων τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἀλλὰ μόνον τὸ ἔνδυμα ἔχει ὠραῖον ὁ ὄφις οὗτος. Ἀπὸ τοῦ στόματος ἐξερεῖται σίαλον καὶ ἀφροῦς. Οὐδὲν εἶναι αὐτοῦ ἀγριώτερον, ἀποτροπαιότερον, φρικτότερον καὶ μᾶλλον βδελυκτόν. Ἡ παρὰ φύσιν ἀσχημία προσενεῖ ἀποτροπιασμόν καὶ συγχρόνως ἔλκει. Αὐτὴ ἐνθ' ἐμποιεῖ τρόμον συγχρόνως προσελκύει. Θέλει νὰ τὴν ἀποφύγῃ τις, ἀλλὰ μένει ν' ἀντισταθῇ, ἀποθνήσκει. Εἶναι μαγνητισμὸς τοῦ τρόμου.

Ἐξαιρουμένων τῶν λαμπρῶν φολίδων τῶν ἀνεγειρομένων ἐν ὀργῇ ὡς ξίφη μετὰ φοβεροῦ θορύβου, ἡ θέα τοῦ τέρατος εἶναι ἀποτρόπαιος.

Αἱ ἀργυραὶ καὶ χρυσαὶ αὐτοῦ σπείραι ἀποτελοῦσι βρόχους ἱκανοὺς νὰ καταπνίξωσι καὶ ταῦρον ἢ γλῶσσά του εἶναι φλόξ, ὁ ὀδὸς του ἄγκιστρον, τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματος ἄβυσσος, τὸ σιάλον του βεῦμα, ὁ ὀφθαλμός του πῦρ, τὸ βλέμμα του μαγνήτης, τὸ δηγμά του θάνατος.

Ὁ Κονακοῦσι ἀρέσκειται εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὴν γυμναστικὴν. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἀρωματώδους χλόης, ἀναπαύσων μεθ' ἡδονῆς ὡς πελώριον περιλαίμιον τὴν ἐκ τοπαζίου καὶ σμαράγδου περιβολὴν του, μετὰ τὸ στόμα ἡμιανοικτὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ἀρέσκειται ἀκρώμενος τὴν μελωδικὴν φωνὴν πτηνοῦ τινος, ἢ παρακολουθῶν τὰ ἄλματα σκυῖου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν φοινίκων. Πλὴν τῶν θυμάτων, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι Καίσαρες, θέλει ἀθλητὰς καὶ μουσικούς, ὡς ἄλλος δὲ Καλιγούλας, ἢ Νέρων μετὰ τὰς ἐπιδομασίας φονεῖται τούτους. Ὁ Κονακοῦσι μεθ' ὅλην τὴν βαλκῶδη ἀναισθησίαν του προσελκύει καὶ κατατρώγει τοὺς διασκεδάσαντας αὐτὸν ἐπὶ μικρὸν καλλιτέχνας.

Ἡ φύσις φαίνεται, ἐνδιαφερομένη περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, ἔδωκεν εἰς τὰ θηρία διάφορα χαρακτηριστικά, δι' ὧν προαγγελλομένη ἡ παρουσία αὐτῶν σώζει τὸν ἄνθρωπον· οὕτως ὁ λέων προτοῦ ἐπιπέσῃ εἰς ἀνθρωπίνους κατοικίας καταγγέλλει αὐτὸν διὰ τριῶν βρυχηθῶν, τριῶν ἀληθῶν βροντῶν. Φρικώδης τις ὠρυγμὸς ἀγγέλλει τὴν παρουσίαν τῆς τίγρεως. Ὁ κροκόδειλος διὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ θυμὸν τοῦ θηρνεῖ ὡς νήπιον ἐντὸς τῶν καλαμώνων τῶν ποταμῶν. Προτοῦ προσβῇ τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ κροτάλιος ταράσσει τὰς φολίδας του καὶ κρούει οὕτω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου. Ἐρπετὸν τι, ὁ Φόρσα, κατὰ τοῦ δηγμάτος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη δὲν εὑρεν ἔτι φάρμακον, κηρύττει τὴν παρουσίαν του διὰ φρικωδῶν λυγμῶν.

Καὶ ὁ Κονακοῦσι ἐπίσης προειδοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς κινδυνώδους παρουσίας του. Ἐρπων ἐπὶ τῆς χλόης ἀφίνει ἀνυπόφερτον ὀσμὴν μόσχου. Ἡ δυσάρεστος αὕτη ὀσμὴ εἶναι ἡ εἶδησις τῆς φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον λέγουσα αὐτῷ: « Ἀπομακρύνθητι ἀπὸ τῆς δηλητηριώδους ταύτης ἀτμοσφαιράς ἢ θέλῃς νὰ ζήσῃς· διότι τὸ πᾶν πλησίον τοῦ Κονακοῦσι ἀποθνήσκει».

Ὁ πελώριος οὗτος ὄφις, ὁ φοβερὸς τοῖς πᾶσι, ἔχει ἀντίπαλον φρικώδη κατορθοῦντα νὰ καταβάλλῃ τὴν τε ἰσχὺν καὶ λύσσαν αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι μικρὸν ἔντομον, ὁ μύρμηξ τῆς Βρασιλίας. Εἷς μύρμηξ βεβαίως εἶναι μηδὲν, ἀλλὰ πέντε, ἔξ δισεκατομύρια μυρμηκῶν, δὲν εἶναι μόνον ἐπικίνδυνα, ἀλλὰ ἱκανὰ νὰ νικήσωσι, νὰ θανατώσωσιν. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἔρπετος, ὅλος ὁ κόσμος τῶν μυρμηκῶν ἐξεγείρεται καὶ βαδίζει πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀναρριγόμενος ἐπὶ τοῦ ληθαργούντος τέρατος. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Κονακοῦσι καὶ ἡ ὠραία αὐτοῦ περιβολὴ ἐξαφανίζονται ὑπὸ τὴν βομβοῦσαν μάζαν τῶν μυρμηκῶν, ὁ ὄφις καθίσταται αἰχμάλωτος τῶν μυρμηκῶν. Πρὸς τί πλέον αἱ χρυσαὶ αὐτοῦ σπείραι, ἢ πύρινος γλῶσσα, ὁ ἀδαμαντοποικίλτος ὀπλισμός, οἱ φοβεροὶ ὀδόντες; Τίς τύραννος δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὀσμὴν ὀλοκλήρου λαοῦ; Πάραυτα ὁ γιγάντειος ὄφις ἀνατέμνεται καὶ ἐκ τῆς φρικώδους μάχης του δὲν παραμένει πλέον ἢ ὁ σκελετός. Ὁ γίγας εὑρε τὸν ἀνώτερόν του — ἐν ἔντομον.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

«Χάρτης τῆς νήσου Τήνου συνταχθεὶς κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν ὑδρογραφικὸν χάρτην ἐν κλίμακι ηὑξημένῃ, ὑπὸ τῶν πυγιοῦχων ἀρχιτεκτόνων Γ. Ι. Εὐγενείου, Π. Ν. Ι. Μοσχονά, Ν. Δ. Κλάβη, Μ. Ι. Εὐγενείου, Π. Μαρκοῦτζου. Τὰ ὕψη τῶν ὀρέων ὡς καὶ αἱ βυθομετρήσεις τοῦ λιμένος ἐλήφθησαν εἰς Γαλλ. μ. αἱ δὲ τῆς περιμέτρου εἰς Ἀγγλικὰ. Ἐν Τήνῳ 1892. 0,52×0,69.»

Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον τοπογραφικὸς χάρτης τῆς Τήνου συντάχθη ἐξ αὐτοφίας καὶ ἐπιτοπίου ἐπίσης ἐρεῦνης. Ἀπλὴ ἐπιθεώρησις αὐτοῦ καὶ πρόχειρος μελέτη μαρτυρεῖ ὅτι οἱ φιλοπνησάντες αὐτὸν εἰργάσθησαν ἐπιμελῶς καὶ μετὰ προθυμίας, ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διαγραφὴν τοῦ ἀναγλύφου τῆς νήσου καὶ τὴν ὀνοματογραφίαν· καταφαίνεται δὲ ἐκ τῆς ὅλης ἐργασίας ὁ ἐξῆλος καὶ οἱ κόποι, οὓς κατέβαλον, οἵτινες εἶνε πάντοτε παρακολούθημα τῶν τοιοῦτου εἶδους ἐργασιῶν.

Τὰ ὀνόματα τὰ γεωγραφικὰ χωρίων, ὀρέων, βυθίων, τοποθεσιῶν ἄλλων μικρῶν καὶ μεγάλων ἐγράφησαν ὡς